

❖ Toate îl ajută pe creștin. Și bolile și ispitele și greutatea. Este de ajuns să fie înfruntate cu deplina convingere și încredere că pe toate le ocârmuiește dragostea lui Dumnezeu.

❖ Dacă are vreodată cineva o ispită, un altul să se poarte față de el sau să-i vorbească urât, să spună: „Ce lucru bun este acesta! Îți mulțumesc, Doamne! Ai îngăduit să se întâmple asta ca să mă văd mai bine pe mine însumi...”. Dacă reușim să ne întipărim în mintea, în inima și în viața noastră Crucea Domnului, pe Iisus cel Răstignit, orice greutate am întâlni, n-o să ne poticnim. Iisus! Este vreun nume mai bun ca acesta? Este numele

ce trebuie întipărit în centrul vieții noastre.

❖ Durerea este mărgăritar. Este veriga ce te unește cu Dumnezeu.

❖ Cancerul este binefăcător. Îndrumă la pocăință. Ferice de cel pregătit, chiar și suferind de cancer. Suntem în mâinile lui Dumnezeu. Un lucru este sigur, că într-o zi oricum vom pleca. Mai înfricoșător este cancerul sufletului, păcatul, pe care nici nu îl iau în considerare oamenii lumești.

Sursa: www.pemptousia.ro, Fericitul
Evséviós Yiannakákis – „Sfaturi duhovnicești”

PROGRAMUL LITURGIC

- **Luni: 05 august**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Mărti: 06 august**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Schimbarea la Față a Domnului*
- **Sâmbătă: 10 august**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 11 august**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum*
→ *Sfântul Ierarh Nifon, patriarhul Constantinopolului și Mitropolitul Țării Românești*

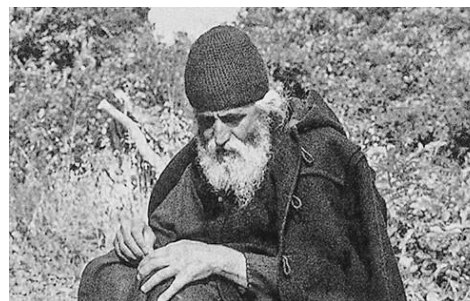
Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 36 / 04 august 2013 ♦

CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL

«VORBIREA CU GÂNDURILE»

- Părinte, sufăr atunci când îmi vine un gând de mândrie.

- Îl ții în lăuntru tău?

- Da.

- De ce îl ții? Închide-i ușa. Dacă îl ții în lăuntru tău, te vatămi. Gândul vine ca un hoț, iar tu îi deschizi ușa, îl bagi în lăuntru, începi discuția cu el și după

aceea acela te fură. Discută cineva vreodată cu hoțul? Nu numai că nu discută, ci încuie și ușa ca să nu intre în lăuntru. Se poate să nu discuți cu el, dar de ce îl lași să intre în lăuntru? Să dăm un exemplu; nu spun că ai astfel de gânduri, dar să presupunem că îți vine un gând că puteai să fii tu stareță. În regulă, a venit gândul. Cum a venit, spune-ți ție: „Foarte bine. Vrei să fii stareță? Fă-te mai întâi stareță pentru tine”, și așa imediat tai discuția. Ce, vom discuta cu diavolul? Vezi, atunci când diavolul s-a dus să-L ispitească pe Hristos, El i-a spus: „Mergi înapoia Mea, satano”. Dacă Hristos i-a spus diavolului „haide, pleacă...”, noi ce să discutăm cu el?

- Părinte, este rău să discuti cu un gând de-a stânga ca să văd de unde vine?

- Răul este că nu discuți cu gândul, așa cum crezi, ci cu tangalachi. În clipa aceea simți plăcere, dar după aceea te

chinuiești. Să nu discuți deloc cu astfel de gânduri. Apucă grenada și arunc-o în dușman, ca să-l omori. Grenada este astfel construită încât să nu explodeze imediat, ci după 2-3 secunde. Tot așa și gândul cel de-a stânga, nu te poate vătăma dacă îl alungi imediat. Dar tu de multe ori nu ești trează, nu spui rugăciunea și nu te poți apăra. Vine telegrama diavolului de afară, o iei, o citești, o recitești, ești de acord cu ea și o pui în arhivă. Aceste dosare le va prezenta diavolul la Ziua Judecății, ca să te acuze.

- Părinte, când devine cadere atacul unui gând de-a stânga?

- Vine gândul și-l alungi imediat. Asta nu este cadere. Vine și discuți cu el. Asta este cadere. Vine, îl primești puțin și apoi îl alungi. Asta este o jumătate de cadere, pentru că și în cazul acesta te vatămi, fiindcă diavolul ți-a întinat mintea. Adică este ca și cum ar veni diavolul și tu i-ai spune: "Bună ziua. Ce faci? Bine? Ia loc, să te cinstesc cu ceva. A, ești diavolul? Pleacă." Dacă ai văzut că este diavolul de ce l-ai băgat înlăuntru? L-ai cinstit și va reveni.

Sursa: www.doxologia.ro, Cuviosul Paisie Aghioritul – „*Nevoința Duhovnicească*”

FERICITUL EVSÉVIOS YIANNAKÁKIS SFATURI DUHOVNICEȘTI

❖ Manifestare a egoismului este vorbirea multă, dar și tăcerea, de multe ori. Să reușească cineva să aibă măsură. Să vorbească atunci când trebuie. Să fie plăcut. Să spună cele ziditoare, cele sfinte. Să vorbească de la zi la zi mai puțin. Să se considere pe sine mai rău decât toți. Să nu spună: „mi-a greșit ăsta, mi-a greșit celălalt”. Cel ce vorbește puțin sporește în înțelepciune și dreaptă socoteală.

❖ „Pocăiți-vă că s-a apropiat...” Prima predică a Domnului... Nu pur și simplu lacrimi la spovedanie, nu doar spunerea păcatelor și mărturisire. Pocăință – schimbarea vieții. Să predăm sabia egoismului. Egoismul biciuiește societatea, familiile. Noi, monahii și voi, mirenii, să ne schimbăm cu toții viața, să ne luptăm cu egoismul.

❖ Are putere Harul lui Dumnezeu, are foarte mare putere. Și dacă vedem, că în anumite aspecte nu se produce în noi nici o schimbare, trebuie să fim cu atenție, deoarece s-ar putea ca noi să nu deschidem ușa sufletului nostru prin pocăința cea dreaptă, prin pocăința cea plină de putere.

❖ Dacă vedem că rămânem în aceleași, pe loc, iată care este cauza: Ne sprijinim în târnăcopul egoist al sinelui nostru și cu el, dă-i și lovește în ceilalți. Ne șoptește ceva gândul egoist și vorbește gura, grăiește

limba lucruri necuvenite, fără de minte, dincolo de orice adevăr.

❖ Să fim întotdeauna în luptă. Să nu avem pretenții de la ceilalți. Ci să vedem cum ne putem dăruia pe noi înșine celorlalți.

❖ Cine nu se plânge și nu are pretenții, are Harul lui Dumnezeu.

❖ Cât de frumos este ca omul să nu aibă nici o nemulțumire! Doar de el însuși să se plângă și niciodată de celălalt. În aceasta constă reușita. Să stea, să vadă și să se cerceteze pe el însuși. Să se observe și de sine să se scârbească. În aceasta este de aflat Dumnezeu. În aceasta este Hristos, aici sunt pacea, liniștea, toate. De aceea, „să stăm cu frică”. Să avem îngrădire, îngrădire puternică. Deoarece gândurile ne întinează cu totul, ne întinează viața. O întinează și o face de nimic. Merită? Nu merită. Dacă vorbim cu Dumnezeu, gândurile pleacă.

❖ Vai și amar, dacă îi trece cuiva prin cap ideea că nu avem lipsuri și neajunsuri. Iar când oamenii ne spun vorbe bune, când ne ridică în slăvi și ne laudă, atunci mai multă să ne smerim. Dacă ne vine un frumos gând de umilință, să ne simțim încă mai smeriți. „Doamne, Îți mulțumesc pentru acest gând. Eu sunt un nimic”. Fiecare gând bun vine de la Domnul, nu este al nostru.

❖ Smerenie! Dumnezeu îl judecă pe omul mândru, pe cel care are

părerea că este cineva, și își întoarce fața de la el...

❖ Omul smerit se face pretutindeni remarcat. Și prin cuvinte și prin mers și prin mâncarea sau somnul său. Nu se ceartă, nu se mânia, nu se enervează, nu are pretenții să-și afle cu orice chip dreptatea sa. Decât să își piardă liniștea și pacea și să se pună rău cu Dumnezeu, cedează. Stă în Suprema Umilință a Domnului.

❖ Supărarea și dezamăgirea vin când ne bazăm pe noi înșine și pe propriile noastre puteri. Să le lăsăm pe toate cu încredere în mâinile lui Dumnezeu și dragostei Sale, pentru a le rândui.

❖ Să ne păzim de melancolie ca dracul de tămâie. Melancolia începe de la egoism și de la firea pretențioasă.

❖ În mijlocul încercărilor omul este supus unui proces de „rafinare”.

❖ Să fim în stare să înfruntăm greutățile slăvind-L pe Dumnezeu. Să spunem: „Slavă Ție, Doamne!”.

❖ Dincolo de martiriul pe care l-a îndurat Sfântul Dimitrie se ascundea un Sfânt. În spatele martiriului prin care trece fiecare dintre noi, este vreun sfânt?

❖ Avem trebuință să ne cultivăm lăuntric, pentru a iubi greutățile... acestea zidesc.